

TAMPEREEN SEUDUN METSÄNOMISTAJAT RY

www.tasemo.fi

Jäsenlehti 3/2022

5.12.2022

PUHEENJOHTAJALTA

Hyvät jäsenet!

Metsävuosi 2022 alkaa

lähestyä loppuaan.

Varsinainen tilinpäätös

yhdistyksen toimintaan

kuluneelta vuodelta nähdään

tietysti vuosikokouksessa ensi

maaliskuussa, mutta joitain

arvioita voidaan jo nyt tehdä.

Vuosi 2022 on ollut jo lähes

normaali toimintavuosi. Alkuvuodesta pandemian jälkilaineet vielä näkyivät,

mutta kevään mittaan päästiin jo tilaisuuksia ja retkiä järjestämään

normaalisti. Näyttää siltä, että entiseen tapaan retket erilaisiin kohteisiin

metsänhoitoon ja metsäteollisuuteen liittyen ovat edelleen jäsentemme

suosiossa. Retkiä on tehty usean päivän retkiä ja päiväretkiä. Samoin

keskustelu- ja luentoillat vetävät jäsenistöä edelleen yhteen ajankohtaisista

metsäasioista. Tässä yhteydessä on hyvä kiittää Inhan Mauria retkien

ansiokkaista järjestelyistä.

Viimeisinä parina vuotena olen näissä puheenjohtajan puheenvuoroissa useaan

otteeseen joutunut ottamaan kantaa EU:n suunnitelmiin ja ohjeistuksiin

liittyen metsäasioihin. Viimeksi alkukesästä ajattelin, että nyt ei ehkä näin

tarvitsisi tehdä, mutta toisin kävi. Entistä voimakkaampia suunnitelmia on

esitetty meidän metsäomistajien pään menoksi. Loppukesästä esille tullut

ennallistamisasetus uhkaa radikaalisti lisätä metsien suojelua siten, että taas

olla uhkaamasta suomalaisten oikeuksia päättää itse metsien kohtalosta.

Esitetyn ennallistamisasetuksen luonnos tähtää siihen, että huomattava osa,

jopa 20 % Suomen metsistä olisi palautettava vuoden 1952 tilaan. Lisäksi

tämä olisi tehtävä suomalaisten 920 milj. euron vuotuisella kustannuksella.

Tämä vaikuttaa hyvin epäoikeudenmukaiselta ja siihen on reagoitava

voimakkaammin kuin maan hallitus on tähän mennessä tehnyt. Toisaalta

Suomessa ollaan parhaillaan laatimassa uutta metsästrategiaa 2035. Se

toivottavasti antaa suuntaviivoja metsänomistajienkin kannalta oikeaan

suuntaan. Metsästrategian tavoitteet on esitetty seuraavasti:

Kansallinen metsästrategia 2035:n visio on tavoitella kasvavaa hyvinvointia metsistä ja metsille.

Metsästrategia rakentuu neljästä strategisesta päämäärästä, jotka muodostavat yhdessä kokonaisuuden.

Päämäärät

- Suomi on kilpailukykyinen toimintaympäristö uudistuvalla ja vastuullisella metsäalalla.
- Metsät ovat aktiivisessa, kestävässä ja monipuolisessa käytössä.
- Vahvistamme metsien elinvoimaisuutta, monimuotoisuutta ja sopeutumiskykyä.
- Vahvistamme tiedolla johtamista ja osaamista metsäalalla.

Tähän metsästrategian luonnokseen olemme ottaneet myönteistä kantaa yhteisesti Etä metsänomistajien Liiton kanssa ja siihen voi tutustua maa- ja metsätalousministeriön verkkosivuilla.

Yhdistyksen pikkujoulut on myös pidetty ja siitä voitaneen aloittaa myös jouluun valmistautuminen. Vuosikokous pidetään sitten maaliskuussa ja siihen on virallinen kutsu toisaalla tässä lehdessä. Tätä kirjoittaessani talvikin näyttää olevan vähitellen tulossa pikkupakkasen muodossa. Toivottavasti se enteilee metsätöiden kannalta otollista talvea hakkuiden ja kuljetusten kannalta.

Toivotan kaikille Tampereen seudun metsänomistajien jäsenille rauhallista joulunaikaa ja menestystä vuodelle 2023.

Matti Ilveskoski

LEHDEN TEKEMISESTÄ JA VARAPUHEENJOHTAJAN KATSAUS

Nyt käsillä oleva lehti on poikkeuksellisesti 24 sivuinen. Juttuja kertyi paljon ja kevään ohjelmaakin on runsaasti. Kevään ohjelmaan on saatu useita lähialueen käyntikohteita, joista moniin on henkilö määrärajoitus rajallisten tilojen vuoksi. Sen takia on tärkeää, että tapahtumiin ilmoittaudutaan annettujen aikataulujen mukaan. Uutuutena on myös ilmaisretki Valkeakoskelle, jossa Tasemo kustantaa bussin ja UPM lounaan. Kevään pitkän retken ohjelma Oulun seudulle tulee vasta ensi vuoden ensimmäiseen lehteen ja ilmoittautumisaika on lyhyt. Lehti ilmestyy 15.3 jälkeen.

Tässä lehdessä on tavallisten tarinoiden lisäksi hiukan erilaisiakin artikkeleita. Ensinnäkin sain EU Mepin Petri Sarvamaan kirjoituksen EU:n ennallistamisasetuksen tilanteesta. Tasemon jäsen Sirkka Pyhälä vieraili kesän alussa Ruotsissa ELMIA-messuilla ja toi sieltä tuliaisena tuholaisia...

onneksi vain kuvia ja kirjoituksen. Hallituksen jäsen Marja-Leena Lähtenmäki oli elokuussa Kurun kuljetus Oy:n 100-vuotistapahtumassa mukana ja saimme sieltä kirjoituksen puunkuljetuksesta. Hallituksen jäsenen Sirkka Merikosken kirjoittajakurssin kanssaopiskelija Annele Huikuri kirjoitti toisenlaisen metsän'käyttö' tarinan. Hallituksen uusimmalta jäseneltä Timo Mäkelältä on myös esittely lehdessämme.

TULEVIA TAPAHTUMIA

1. 11.1.2023 Laikku, luentosali , klo 17-20

-Hiilenkierron toiminta luonnollisessa ja teollisessa prosessissa prosessinohjauksen näkökulmasta. Esitys antaa uutta tietoa ja uusia näkökulmia asiaan. Esitelmän pitäjä on **Taisto Huhtelin** jolla on pitkä ja vahva kokemus teollisuuden prosessinohjauksesta sekä metsänomistamisesta.

-Tampereen kaupungin talousmetsien hoito, **Jani Aho**, metsäasiantuntija

Ilmoittautumiset 8.1.2023 mennessä , mauri.inha@tasemo.fi

2. Retki Valkeakoskelle 26.1.2023

9.45 Lähtö Vanhalta kirkolta

10:30 Saapuminen UPM:lle, esittely ja tehdaskierros bussilla ja kävellen

12:00 Lounas, UPM tarjoaa

13:30 Opastettu keskusarkistovierailu

14:30 Kotimatalle

15.15 Vanha kirkko

Tasemo maksaa bussin, joten matka on osallistujalle veloitukseton.

Mukaan mahtuu **50 ensimmäistä**. Ilmoittautuminen **alkaa 10.1.2023 ja päättyy 18.1.2023**, mauri.inha@tasemo.fi

1.2.2023 Tutustuminen UPM Raflatac

14.00-14.45 UPM Raflatacin esittely

14.45-15.15 Pakkausalan trendit

15.15-16.00 Tehdaskierros

Osoite on UPM Raflatac, Tesomankatu 31, 33310 Tampere. Vierailijoille on pysäköintipaikkoja, matka omin kyydein.

Kulkulupia varten tarvitaan viikkoa ennen vierailua osallistujien nimet ja mistä yrityksestä ovat, mukaan mahtuu 30 ensimmäistä.
Ilmoittautuminen **alkaa 10.1.2023 ja päättyy 18.1.2023**

3. 9.2.2023 Uittokalusto klo 17.00, Ahlmannintie 72

Yrityksen esittely ja pientä iltapalaa, tilaisuus on vain meille tarjolla.
Tarjoilun vuoksi ilm. 1.2.2023 mennessä mauri.inha@tasemo.fi

4. 23.2.2023 Takon kartonkitehdas 14-16

Kokoontuminen, Hallituskatu 1, klo 13.45

Tehtaan esittely ja tehdaskierros

Mukaan mahtuu 25, tehdaskierroksella on vaikeakulkuisiakin kohtia

Ilm. alkaa 8.2.2023 ja päättyy 18.2.2023 mauri.inha@tasemo.fi

5. 8.3.2023 Kirjastotalo Metso, Kuusisali 17-20

- Metsänomistamisen tulevaisuus, Otto Heiskanen, AARI Metsä Oy, Operatiivinen johtaja ja osakas sekä AARI Yhteismetsän puheenjohtajan varahenkilö ja yhteismetsän osakas. Otto on työskennellyt rahoitusallalla sijoitus- ja pääomamarkkinoilla, erikoistuen vaihtoehtoihin omaisuusluokkiin. www.aarimetsa.fi

He toivovat kysymyksiä etukäteen ja niitä voi lähettää osoitteella Jenny Alho, jynny@aarimetsa.fi

- Metsänhoitoyhdistys Roine, Uuden toiminnan johtajan esittäytyminen ja Mhy:n palvelut, Sami Heikkilä, Toiminnanjohtaja

Ilm. alkaa 18.2.2023 ja päättyy 4.3.2023 mauri.inha@tasemo.fi

6. 15.3.2023 17- 21 Vuosikokous Tampereen seudun osuuspankki, Hämeenkatu 12

17.00 – 17.30 Kahvit

17.30-18.00 Osuuspankin puheenvuoro

18.00-19.00 Metsäalan ajankohtaiset kuulumiset, Marko Mäki-Hakola, metsäjohtaja, MTK

19.00 -- Vuosikokous, käsitellään sääntömääräiset asiat, esityslistat tulevat Tasemon sivuille ennen kokousta

Arvotaan SUOMEN METSIEN KÄYTÖN HISTORIAN TRILOGIA, 1664 sivua -kirjasarja, joka on saatu lahjoituksena Tasemon jäsen Jukka Sihvolalta.

https://asiakas.kotisivukone.com/files/vipustin.kotisivukone.com/Alnus_ry/Matti_Palo/kirja-arvostelut/pakkanenleikola_trilogianarvostelu2011mp.pdf

Arvonta suoritetaan paikalla olevien kesken ja jotka ovat ilmoittautuneet, **Ilm.6.3. mennessä ja ilmoita samalla jos et halua osallistua arvontaan, mauri.inha@tasemo.fi**

- 7. 28.3.2023 Tampereen kaupungin energialaitos klo 14-16**
Hervannan hakelämpökeskus, Väkipyöränkatu 3, **Mukaan mahtuu 30, nimilista vaaditaan 20.3. mennessä, mauri.inha@tasemo.fi**
- 8. 20.4.2023 Nuorten metsien hoito ja energiapuu, Teivon ravirata**
- 9. Karstula – Kannus - Kokkola -Oulu -retki**
Toukokuun alussa, ohjelma tulee vuosikokouksen jälkeen ilmestyvään lehteen ja **ilmoittautuminen alkaa 24.3. ja päättyy jo 31.3.2023**

MENNEITÄ TAPAHTUMIA

Keskiviikkona 5.10.2022 starttasi Atro Vuolteen bussi Vanhalta kirkolta klo 6.00. Osa kyllä oli tullut bussiin Ylöjärveltä 5 aikoihin ja kuljettaja lähtenyt vielä sitäkin aikaisemmin. Jälleen taas matkalaiset olivat ajoissa paikalla ja matka saattoi alkaa.

Osa otti vielä pienet aamutorkut alkumatkasta ennen kuin pysähdyimme Hankasalmelle Jari-Pekkaan aamiaiselle.

Ensimmäinen kohde oli Joensuun pohjoispuolella Uimaharjussa oleva Stora Enso sellutehdas, joka kuuluu heidän biomaterials-ryhmään ja tekee havu- ja

lehtipuusellua noin 630 000 tonnia vuodessa noin 300 työntekijän voimin. Tehdas on perustettu 1967.

Illaksi ajoimme Joensuun keskustaankaan hotelli Vaakunaan.

Ohjelma jatkui vielä illallisellakin. Illallisella meillä oli puhumassa **Marja-Leena Annala** koulutusyhtymä Riveriasta muun muassa aikuisille suunnatusta Metsätalous-yrittäjäkoulutuksesta, jota voi suorittaa etäkoulutuksena ja jossa lähiopetusjaksot tehdään Tampereella. Tavoitteena on, että metsätalouden ammattilaisena osaat hoitaa ja hyödyntää talousmetsiä monipuolisesti ottaen huomioon

metsänhoitosuositukset sekä metsälainsäädännön ja metsien sertifiointin vaatimukset. Riveriassa on 11 eri koulutusala ja 79 ammattitutkintoa on mahdollisuus suorittaa.

Seuraava päivä olikin koulutuksellinen päivä Itä-Suomen yliopistolla, jossa ensimmäinen puhuja oli professori **Teppo Hujala**, joka johtaa metsätalouden tulevaisuuden tutkimusta. Hänen toimintansa voidaan kiteyttää seuraavan kappaleen sanomaan: Jos toimet hiilineutraaliuden toteuttamiseksi edelleen vahvistuvat, on mahdollista, että metsäpohjaiset ratkaisut saavat jatkossa tuntuvaa jalansijaa monilla toimialoilla, kuten ajoneuvo-, akku-, kemian- ja tekstiiliteollisuudessa sekä rakentamisessa. Selvää se ei kuitenkaan ole, sillä kilpailu muiden ratkaisujen ja raaka-aineiden kanssa on kovaa. Suomen metsäalan tuotepaletti, kasvumarkkinat ja erityisvaltiot ovat 20–30 vuoden päästä suurella todennäköisyydellä toisenlaiset kuin nyt.

Toisena puhuja yliopistolla oli metsänomistaja **Kauko Kärkkäinen**, joka on kokeillut erilaisten luonnontuotteiden tuottamista ja päätyntä sellaisiin

tuotteisiin, joista saa mahdollisimman hyvän taloudellisen tuoton. Hän tuottaa mahlaa ja viljelee arvosieniä, joista pakuri ja lakkakääpä ovat tärkeimmät. Mahlasta alkaa saada tuottoa nopeammin kuin sieniviljelmistä. Kärkkäinen on tehnyt merkittäviä investointeja luonnontuotteisiin.

- Koivunmahlan keruuseen on pitänyt tehdä merkittäviä investointeja, jotta saa letkustot ja laitteistot hankittua. Sienipuolella investoinnit ovat suhteellisesti pienempiä, mutta toisaalta siinä takaisinmaksuaika on merkittävästi pitempi, kertoi Kärkkäinen.

Sieniviljelmiä on tehty yhteensä noin 15 hehtaarille ja koivunmahlaa Kärkkäinen tuottaa noin 15 hehtaarin alueella. Koivunmahlaa kerätään koko perheen voimalla, sillä myös Kärkkäisen pojat ovat mukana luonnontuotebisneksessä. Arvosienten pölkköviljelmältä on tavoite saada ensimmäinen merkittävä sato heinäkuussa.

Luonnontuotteiden tuottamiseen tarvittavat hehtaarit vaihtelevat. Jos metsänomistaja haluaa kokeilla jonkin luonnontuotteen tuottamista, myös pieni alue riittää tähän vallan mainiosti. Jos haluaa tehdä oikeaa liiketoimintaa, tarvitaan siihen isompia alueita.

Lounaan jälkeen tutustuttiin Metla-taloon ja Luonnonvarakeskuksen toimintaan. Lisämateriaalia saatiin jälkeenpäin ohjelman yllättävän lyhentymisen takia.

Viimeinen kohde torstaina oli Botania, kaupallinen kasvitieteellinen puutarha. Puutarhan hoitaminen ja kehittäminen on Botanialla kaiken toiminnan keskiössä. Suurin osa parannuksista tehdään oman työryhmän voimin. Heille joka päivä on uusi mahdollisuus uuden oppimiseen tässä upeassa ja inspiroivassa paikassa. He luovat tilaa, josta kaikki pääsevät nauttimaan itselleen sopivalla tavalla. Botanian vehreydestä ammentavat innostusta ja ideoita niin tavalliset vierailijat kuin taiteilijatkin. Puutarhalla toimii ravintoa ja siellä on mahdollisuus järjestää monenlaisia tapahtumia ja juhlia. Talviaikaan se on hyvin suosittu valokuvauspaikka, koska on mahdollista ottaa kesäisiä kuvia.

Torstai-iltana illallisella meillä olivat puhumassa **Antti Pietarinen** ja **Olli Harju Metsägroupilta** ajankohtaisista metsäsasioista. Metsägroup Joensuu ja Tampere tukivat matkaamme 1000 eurolla yhteensä.

Perjantai-aiamuna suuntasimme John Deerelle, jossa valmistuu 8 metsäkonetta päivässä ja yhteensä koneita on valmistunut 1972 aloittaneesta tehtaasta 35000 kappaletta.

Tehtaan valmistuskapasiteetti

on kahdeksan konetta päivässä ja kokonaistuotantomäärä vuodesta 1972 alkaen on yli 35 000 metsäkonetta vuonna 2022.

John Deerellä on paljon osaamista koneiden ja laitteiden valmistuksesta. Tätä osaamista myös Joensuun tehtaalla käytetään hyödyksi työmenetelmiä suunniteltaessa. Joensuun tehtaalla turvallisuus, täsmälliset työmenetelmät ja siisteys ovat ensiarvoisen tärkeitä sekä työn tehokkuuden että henkilöstön työsuojelun kannalta.

Metsäkoneiden tuotanto alkoi kuormakoneista vuonna 1973. Niitä tehtiin alussa muutamista kymmenistä korkeintaan muutamaan sataan kappaleeseen vuodessa. 70- ja 80-luvuilla legendaariset Lokomo 909-, 919- ja 939-mallit ovat vieläkin hyvässä muistissa sen aikaisen metsäkoneteknologian huippuina.

Vuodesta 1995 Joensuussa on keskitytty pelkästään metsäkoneiden valmistamiseen. 1990-luvulla vihreät metsäkoneet muuttuivat Timberjackeiksi ja säilyivät sellaisina aina vuoteen 2005 asti, jolloin tuotemerkki vaihtui John Deereksi.

Deere on investoinut Suomeen vuoden 2000 jälkeen noin 370 M€: tuotekehitykseen ja jälleenmyyntiin noin 270 M€ ja tehtaalle noin 100 M€.

John Deere -kuormatraktoreille ja -harvestereille on myönnetty avainlippu-merkin käyttöoikeus. Avainlippu kertoo, että tuote on valmistettu Suomessa.

Toinen kohde perjantaina oli UPM:n vaneritehdas ihan Joensuun keskustassa.

He hyödyntävät koivu- ja kuusipuuraaka-aineen parhaat ominaisuudet, modernit tuotantomenetelmät sekä 2 400 vaneriammattilaisen tietämyksen ja kokemuksen. Näin he voivat tarjota kestäviä ja ekologisia ratkaisuja asiakkaille rakennuslalla, kuljetusvälineiteollisuudessa ja monilla muilla teollisuudenaloilla maailmanlaajuisesti.

Perjantai-iltana oli vuorossa teatteri: My Fair Lady teatterilla nautitun illallisen jälkeen. Ohessa kulttuuritoimituksen arvostelu esityksestä:

<https://kulttuuritoimitus.fi/kritiikit/kritiikit-teatteri/klassikkomusikaali-my-fair-lady-huima-tulkinta-joensuun-kaupunginteatterissa/>

Joensuun kaupunginteatterin My Fair Lady on järisyttävä onnistuminen, jota tuskin osattiin odottaa. Periaatteessa teos on teatterille liian iso, mutta sovitus onnistuu täydellisesti.

”Taiteellinen kunnianhimo ja viihdyttämisen imperatiivi paikkaavat kättä hienolla tavalla.”

My Fair Lady on Joensuun kaupunginteatterin kokoiselle teatterille valtava ponnistus. Ikävä myöntää, mutta suurin ennakkoluuloin lähdin sitä katsomaan. Tiesin esityksen mitaksi pelottavat kolme tuntia, enkä ole koskaan ollut näiden niin sanottujen klassikkomusikaalien ystävä. Teos on sellainen järkäle, että oli vaikea kuvitella siitä saatavan aikaiseksi muuta kuin hiukan vaivaannuttava yritelmä. Mutta se räjäyttikin pankin!

Musikaali on järisyttävä onnistuminen. Eliza Doolittlen oppimis- ja kasvutarinaksi käännetty ja luokkayhteiskunnan rujouden kasvoille lyövä teos on päivitetty tähän päivään taidokkaasti ja hienovaraisesti. Rakkaustarina on mukana, mutta sivujuonteena. Alkuteoksen lähtökohtana oli se, että setämiehet opettavat nuoren naisen sellaiseksi, että se setämiehille kelpaa. Tässä on kyse jostain muusta. Mutta ote ei ole julistava saati valistuksellinen vaan tarinan ehdoilla mennään.

Viimeisenä päivänä meillä oli matkailullinen teema ja vierailimme Mekaanisen musiikin museossa Varkaudessa. Siellä oli esillä soittorasioita, automaattipianoja ja -orkestereita, kaikkea erikoista ja mielenkiintoista taskukokoisista soittimista aina 5000 kg painavaan Goljatiin – orkestrioniin joka luo korvillesi 75 henkisen näkymättömän orkesterin. Siellä pääsi kuulemaan musiikkia Mozartista Lady Gagaan ja tavoilla, joita ei olisi koskaan uskonut

olevan olemassakaan. Musikaalinen matka ulottui 1850-luvulta nykypäivään. Kohdetta voi kyllä erinomaisesti suositella ja ehdottomasti opastettuna.

Lounas nautittiin ravintolassa Kaks Ruusua

Rakennus valmistui vuonna 1913 tehtaan ruokalaksi. Suunnittelijoina olivat veljekset Ivar ja Walter Thomen ja jo suunnittelupöydällä rakennus sai nimekseen Kansankeittiö.

Ravintolan ruokasalissa oli

aikoinaan 270 istumapaikkaa, nykyisin niitä on samassa tilassa noin 150. Sata vuotta sitten Kansankeittiöstä toimitettiin salin puolelle 1500 annosta päivässä. Tänä päivänä hyvänä lounaspäivänä annoksia menee 150. Rakennus on suojeltu

ulkoapäin sekä sisältä pylväikön ja funkiskaaren osalta - kiinteitä seiniä ei saa rakentaa.

Joulukuussa 2007 Kahvila Ravintola Kaks Ruusua aloitti toimintansa - Kansankeittiö on näin ollen palautettu alkuperäiseen käyttöönsä: kansan huoltoa parhaimmillaan. Satavuotiaassa miljöössä. Ravintola Kaks Ruusua on todella upea tila korkeine huoneineen ja kristallikruunuineen. Kauniit vanhat huonekalut, tavarat ja esineet ihastuttavat ja kutsuvat kävijöitä viihtymään. He järjestävät kaikenlaisia juhlia häistä, kastejuhlista muistotilaisuuksiin.

Lopuksi matkasta tehtiin makea, vierailemalla Pandan tehtaan tehtaanmyymälässä Vaajakoskella. SOK perusti Pandan vuonna 1920. Nimenä silloin oli yksinkertaisesti SOK:n makeistehdas. Vuonna 1929 se muutti margariinitehtaan viereen rakennettuun jatko-osaan. Alkuvuosina tuotevalikoimissa oli vain kovia karamelleja ja marmeladia. Uudessa rakennuksessa aloitettiin suklaan valmistus ja lakritsia alettiin valmistaa seuraavalla vuosikymmenellä. Sotavuosina tuotevalikoima supistui ja vuoden 1942 lopulla tarjolla oli vain porkkanamarmeladia, mutta pula-aikana tämäkin meni kuin kuumille kiville. Sodan jälkeen [säännöstely](#) hankaloitti makeistuotantoa, mutta 1950-luvulle tultaessa tämäkin helpottui ja alkoi kova alan kasvu. [Tampereelle saavuttiin aikataulussa klo 17.](#) Mauri Inha

Päiväretki Poriin 28.10.2022

Tampereen seudun metsäomist 48 jäsentä teki opintomatkan Poriin ja Luvialle. Aamulla startattiin 7.15 Tampereen keskustasta Atro Vuolteen bussilla kohti Poria, jossa kohteen oli Sampo Rosenlewin puimuri- ja metsäkonetehdas. <https://www.sampo-rosenlew.fi/>. Isäntinä meillä olivat Kim Döfnäs ja Juhani Ala-Myöntäjä. Saimme esittelyssä erinomaisen katsauksen puimuri- ja metsäkonetuotannosta, jota pääsimme myös tehdaskierroksella katsomaan.

Lounas nautittiin Mekanissa, jossa oli erinomainen lounas,

<https://www.mekani.fi/lounas--catering>

Seuraavaksi suunnistimme Luvian sahalle, jossa meille oli ensimmäisenä sahakierros, jossa jakauduimme 3 eri ryhmään. Erinomaisesti toteutettu kierros antoi hyvän kuvan sahan tuotannosta ja sen vahvuudesta. <https://luviansaha.fi/> Kierroksen jälkeen siirryimme pääkonttorille jatkamaan vierailua, jossa toimitusjohtaja Veli-Matti Puuska kertoi lisää sahan vaiheista, arvoista ja tulevaisuuden näkymistä. Puumarkkinakatsauksen ja puunhankinnasta olivat kertomassa puunhankintajohtaja Juho Honkela ja hankintaesimies Juho Laurila.

Matkalle Luvialta Poriin saimme bussiin mukaan metsätalousneuvos Rauno Nummisen, Etämetsänomistajien Liiton hallituksen puheenjohtaja, www.etamol.fi.

Rauno piti meille mieleenpainuvan ja väkikään esitelmän EU:n metsäpolitiikasta ja Suomen metsätalouden tilanteesta sekä katsauksen energiapuumarkkinoihin.

Päivän kruunasi loistoillallinen Herkkujuustolassa Sastamalan Häijäässä, <https://www.herkkujuustola.fi/>

Peter Dörig kertoi värikkäällä tavalla tulostaan Suomeen ja aikaisemmasta toiminnastaan, sekä kuinka lähti juustoyrittäjäksi Häijäälle. Hän kertoi myös tarjolla olleiden juustojen ominaisuuksista ja taustoja juustojen nimille. Onnistuneen matkan jälkeen palasimme Tampereelle klo 20.
Mauri Inha

Pitkämäki & Ruuskanen Forest Oy

Pitkämäki & Ruuskanen Forest Oy näki päivän valonsa loppuvuodesta 2021. Yrityksemme tarjoaa metsäkoneurakointi – sekä lentolannoituspalveluita.

Yrityksessämme sovelletaan Teron ja Antin huippu-urheilu uran aikana keräämiä oppeja, jotka johdattivat herrat yhteensä 10 arvokilpailumitaliin. Uskallammekin tämän vuoksi luvata, että tarjoamme kaikille asiakkaillemme **Mestarillista Metsänhoitoa**.

Tero ja Antti kiersivät yhdessä maailmaa yhteisten kilpailu- ja harjoitusreissujen merkeissä reilut kymmenen vuotta. Matkan varrella keskusteltiin tiiviisti kaikista keihäänheiton ulkopuolisista asioista, myös yrittäjyydestä. Vuosien varrella hioutui yhteinen ajatus yhteisestä yrityksestä, joka perustettaisiin molempien urheilu-uran päättymisen jälkeen. Varsinainen toimiala jäi kuitenkin vielä valitsematta. Antti on maatilalan poikana aina ollut kiinnostunut metsäalasta ja metsänhoidosta. Urheilu-uransa aikana Antti latautui kohti arvokilpailuita tekemällä metsätöitä omilla palstoillaan. Metsä ja metsätyöt muodostuivat Antille niin tärkeiksi, että hän päättikin hankkia uransa viimeisinä vuosina itselleen Ponssen metsäkoneen. Ajatuksena Antilla oli siirtyä uran päättymisen jälkeen täysipäiväiseksi metsäkoneyrittäjäksi.

Antti menikin humoristisesti kehuskelemaan tuoretta hankintaansa Helsingin Sanomien haastattelussa toteamalla, että Terolla on paidassaan Ponssen logo, mutta minullapa on Ponssen kone. Tero luki ”monttu auki” Antin haastattelusta ja itsekin metsänomistajana ja metsäalasta kiinnostuneena sai ajatuksen, olisiko tässä sauma yhdistää kovien kilpakumppaneiden voimat yhteisen yrityksen merkeissä? Ajatus sai kannatusta myös Antin puolelta ja yhteisen yrityksen suuntaviivoja alettiin rakentamaan. Molemmat olivat huippu-urheilu uransa aikana oppineet tiimin merkityksen huipputuloksien takana. Tätä samaa ideologiaa lähdettiin soveltamaan myös perustettavaan yritykseen. Antti ja Tero sopivat, että Antti toisi

yritykseen mukanaan veljensä Olli-Pekan, jolla on omien sanojensa mukaan yli miljoonan motin kokemus metsäkoneen ohjaksissa. Tero vastaavasti toisi mukanaan veljensä Mikan, jolla on kokemusta helikoptereilla toteutettavista metsien lannoituksista.

TULIAISIA ELMIA WOODISTA

Minulla oli ilo osallistua Metsäkeskuksen järjestämälle matkalle Elmia Woodiin 2.-5.6.-22. Pirkanmaalta oli vain muutama lähtijä Ilmastonkestävää suometsän hoitoa Pirkanmaalla-hankkeen puitteissa, Pohjanmaalta oli isompi ryhmä ruotsinkielistä alan väkeä. Oravais Trafikin upouusi bussi vei Jönköpingiin asti, missä laaja metsämessualue levittäytyi maatilan maille ja metsiin mahdollistaen myös erilaiset työnäytöksetkin. Itse kiinnostuin kuulemaan Ruotsin maatalousyliopiston professori Göran Birgerssonin tutkimuksiin perustuvaa luentoa kirjanpainajista. Asia on iso ongelma heillä, sen näki kuolleiden ja huonovointisten kuusten määristä tienvarsilla. Seuraavassa käännöslühennelmää ja vähän muualtakin pengottua tietoa öttiäisistä:

Kirjanpainaja tulisi löytää touko- kesäkuussa, jotta puut ehtii poistaa ennen kuin kirjanpainajat varttuvat aikuiseksi ja lentävät puusta parveillen. Kahvinpurumainen kuoriaisen kaivautumisjäte kuusen tyvellä tai esim hämähäkinseitteihin tarttuneena paljastaa. Vanha kunnon kuorinta olisi paras keino lopettaa kirjanpainajan elo esim. tuulenskaadoissa. Naaras munii kuoren alle munakammioon, josta kukin toukka vaeltaa säteittäisesti kuoren alla (nilassa). Yhden naaraan varaama alue on kämmenen kokoinen. Kirjanpainaja kuljettaa mukanaan tiettyä sientä, joka sekä mahdollistaa kuoriaisen elämän että myöskin tappaa kuusen. Sieni kuivattaa nilan, jolloin kirjanpainaja pystyy elämään hukkumatta pihkaan. Sieni estää nestekierron kuusen kuoressa ja se kuivuu pystyyn. Kirjanpainajat aluksi keskittävät hyökkäyksensä yhteen ja samaan puuhun. Kun runko on täynnä kämmenenkokoisia "reviirejä", joissa kasvava sieni saa ne tuoksumaan vastenmielisesti, siirtyy kirjanpainajainvaasio muihin lähistön puihin.

Kirjanpainajan luontaisia vihollisia ovat muurahaiskuoriainen, päpsiäinen (styltfluga ruotsiksi) ja loispistiäiset. Muurahaiskuoriaisia on kaksi lajia, isompi (meillä yleisempi) ja pienempi, ja niiden väritys muistuttaa erehdyttävästi kekomuurahaista. Thanasimus formicarius tunnistaa kirjanpainajan lajinsisäisen

houkutushajun eli feromonit ja suunnistaa paikalle laskemaan munia kuoriaiskäytävän suulle. Myös aikuinen muurahaiskuoriainen syö kirjanpainajia.

Muurahaiskuoriaisen toukka on vaaleanpunainen peto, joka saalistaa kirjanpainajan toukkia käytävissään. Muurahaiskuoriaisen kehitys munasta lisääntyväksi aikuiseksi vie 1-2 vuotta, ja ensimmäisen syksyn ja talvensa muurahaiskuoriaisen toukka viettää juuri siinä kirjanpainajien tappamassa puussa kuoren alla.

Kirjanpainajan toukkiahan syksyllä ei enää tapaa, ne ovat kuoriaisina parveilulentonsa suorittaneet heinäkuussa. Ainoastaan niinä hellekesinä, jolloin kaksi sukupolvea kirjanpainajia ehtii kehittyä, voi vielä syksyllä tavata toukkia kaarnan alta. Ruotsissa on noin kerran kymmenessä vuodessa kaksi sukupolvea kirjanpainajaa, jolloin kanta voi 15-kertaistua.

Päpsiäinen, pitkäjalkainen sinertävänmusta karpänen (*Medetera* spp) munii kirjanpainajan käytävään ja ravinnokseen iso vaalea toukka imee kirjanpainajan toukista ruumiinnesteet. Aikuiset petokärpäset kuoriutuvat seuraavana keväänä kirjanpainajien tappamasta puusta toukokuun paikkeilla vuodentulosta riippuen. Vs. Kirjanpainajat pääsääntöisesti talvehtivat maaperässä! Ovat jo jättäneet puut siinä vaiheessa kun neulaset ruskettuvat. Yksi päpsiäistoukka pistokärsällään tyhjentää 20 kirjanpainajan toukkaa ravinnokseen (kuva) ja yksi naaras munii useita satoja munia kirjanpainajien onkaloihin. Päpsiäinen myös lentävänä aikuisena

saalistelee erilaisia hyönteisiä metsässä, ja sillä on vain yksi sukupolvi vuodessa. Näitä petokärpäsiä on useita lajeja, myös Suomessa. Pistiäinen *Rhopalicus tutela*, jolla ei ole lajinimeä suomeksi, mutta kuuluu hohtokiilupistiäisiin, munii yhden munan kirjanpainajan koteloitumisvalmiin toukan viereen. Toukka käyttää tarkasti hyväkseen tämän yhden kirjanpainajan toukan ja talvehtii kotelona kirjanpainajien tappaman puun kaarnan alla. Jokainen naaras munii noin 20 munaa. Sekä päpsiäinen että loispistiäinen ovat ruotsalaisten tutkijoiden mielestä merkittäviä kirjanpainajakantojen säätelijöitä. Pistiaistä saattaa kuitenkin olla vaikea kasvattaa laboratorio-oloissa, johtuen monimutkaisista soidin- ja häämenoista sen kuusen kaarnalla, josta pistiaisnaaras alkukesästä kuoriutuu. R.tutela tavataan Suomessakin, se on 4-5 mm pitkä metallinkiiltainen, lyhytjalkainen pistiäinen. Esiintymistä olisi hyvä selvitellä?

Huom. Kirjanpainajan vioittamat puut on löydettävä kesällä, kun neulaset vihreitä, ja heti poistettava. Talvella puiden poisto poistaa vain kirjanpainajan luontaisia vihollisia metsästäsi, itse syylliset uinuvat hangen alla rauhallista talvihorrosta.

Tapaamani ruotsalainen metsäalan ammattilainen innostui kehumään suomalaista metsäalan edunvalvontaa Brysselissä EU:n suuntaan, kuin myös mainiota toimintaamme Nato- kysymyksessä, myös naapurin kansankodin hyväksi. Harvoin lienee Suomi ja suomalaisuus ollut niin kovassa kurssissa kuin nyt, läntisen naapurimaan kansalaisten keskuudessa.

Luennosta vapaasti käänsi ja lyhensi, ELL Sirkka Pyhälä, Lempäälä

Suomen metsänomistajien etua ajaa vain Suomi itse

Keskustelu EU:n metsäpolitiikasta ja komission ennallistamisasetuksesta on käynyt viime kuukausina Suomessa kuumana. Ennallistaminen on esillä syystäkin: komission esitys on Suomen kannalta onneton, ja hallituksen vaikuttamistyö on kompuroinut alusta saakka.

Nykymuodossaan komission esitys vaikuttaisi merkittävästi metsätalouden toimintamahdollisuuksiin. Esityksen vaatimukset muokkaisivat voimakkaasti sitä, miten sen piiriin kuuluvia metsiä hoidetaan, ja samalla metsänhoidon valvonta lisääntyisi. Nykyisellään esityksen vaikutukset suomalaisen

metsätalouden kannattavuuteen ja metsänomistajien toimeentuloon olisivat mittavat.

Esityksen valmistelu komissiossa on ollut räikeän ongelmallinen prosessi. Komission tekemässä vaikutusarviossa on isoja puutteita, eikä se ota osin lainkaan huomioon asetuksen välillisiä vaikutuksia metsäteollisuudelle. Tämän kaikkea muuta kuin aukottoman vaikutusarvion perusteella Suomelle tulevat kulut ovat suhteessa väkimäärään ja BKT:hen koko EU:n suurimmat. Komission laskentatavassa on lukuisia epäselvyyksiä, ja kulujen lopullinen määrä voi erota arvioidusta huomattavasti.

Metsänomistajien osalta aloitteen seuraukset ovat vielä hämärän peitossa. Neuvotteluissa Suomen on tiukasti pidettävä kiinni ennallistamistoimien vapaaehtoisuudesta. Ylhäältä tulevat, yleistetyt velvoitteet harvoin vastaavat tehokkaimmin paikallismetsien vaihteleviin olosuhteisiin. Oman metsänsä tilan tuntee parhaiten metsänomistaja.

Komission esityksen epämääräisyydestä kertoo sekin, ettei ennallistamisesta seuraavien kulujen maksajakaan ole vielä tiedossa. Kustannuksien jakaantumisen oikeudenmukaisuudesta on pidettävä kiinni.

Suomalaisten metsänomistajien etua ei neuvotteluissa aja kukaan muu kuin Suomi itse. Neuvotteluissa on pidettävä kirkkaana mielessä Suomen metsätalouden erityispiirteet: näihin lukeutuvat yksityisten metsänomistajien suuri määrä ja metsätalouden valtava painoarvo taloudelle. Ei sovi unohtaa, että Suomen metsistä 60% on yksityisten metsänomistajien hallussa ja metsänomistajia on noin 14% suomalaisista. Ennallistamisasetuksella on siis vaikutuksia merkittävään osaan suomalaisista.

Aloite on vasta aloittamassa matkansa EU:n lainsäädäntökoneistossa, joten monia asioita tullaan vielä muuttamaan neuvotteluiden aikana. Tällä hetkellä näyttää siltä, että ennallistamisasetuksen käsittelyn edetessä on Euroopan parlamentissa paljon tehtävää. Asetuksen pahimpien epäkohtien korjaaminen tulee vaatimaan parlamentissa kovaa työtä.

MEP Petri Sarvamaa, European Parliament

Kumipyörillä 100 vuotta

Tällä otsikolla Kurun Kuljetus Oy:n yrittäjät Tiina ja Erkki Nurmi kutsuivat paikallisessa lehdessä elokuun lopulla juhlistamaan Kurun Kaidankylään Kuljetuksen hallille suvussa jatkunutta yritystä 100 vuoden ajalta. Kutsu tavoitti ja arviolta n. 250 vierasta kävi päivän aikana onnittelemassa ja nauttien yrittäjäparin tarjoamaa hirtteä ja munkkikahvia. Loppukesän aurinko helli lämpimästi ja antoi osaltaan valoa yrityksen seuraavalle vuosisadalle. Yritys on kolmannen sukupolven kipparoima. Tiina Nurmen isoisä Johannes ”Hanne” Lamminsivu aloitti autoilun Kurussa v.1922 ja hankki REO M-50 automobiilin hoitaen sillä niin ihmisten kuin tavaroiden kuljettamista mikä siihen asti oli tapahtunut lähinnä hevoskyydillä. Automobiililla liikuttaminen osoittautui heti tarpeelliseksi ja Hanne lähti kehittämään kuljetusvälinettä. Autot alkoivat yleistyä ja Hanne haistoi jo silloin mihin kannattaa keskittyä ja se oli puutavaran ajo. Kuorma-autoja oli Fordista, Thamesista, Scaniaan. Hannen kuoleman jälkeen v.-75 isosta lapsikatraasta neljä poikaa olivat jo pienestä olleet apupoikina ja ajossa isällä ja kunkin elämä jatkui autojen parissa. Pojista Pekka perusti P.Lamminsivu kuljetuksen jatkaen toimintaa samalla paikalla Kaidankylässä. Myöhemmin kuljettajaksi tuli myös Tiinan tuleva mies Erkki Nurmi. Pekan jättäessä kuljetuksen nuoremmille v.-1997 Tiina ja Erkki siirtyivät Kurun Kuljetus Oy:n yrittäjiksi mikä nimi yrityksellä oli jo Pekan vastuuajana. Katsotaan tarkemmin, kuinka puutavaran kuljetus nykypäivänä toimii teiden varsilta jatkojalostukseen. Retkillä olemme saaneet nähdä sahoilla ja tehtailla puuröykkiöitä ja vastaavasti moto- ja ajokoneen työskentelyä metsässä. Metsänomistajan näkökulmasta kuljetuksia suorittavan yrityksen läsnäolo näkyy lähinnä eriväristen puutavarayhdistelmien vilistäessä niin isommilla kuin kylien pikkuteillä. Tien päällä ajo vaatii rautaista ammattitaitoa pitkien yhdistelmien hallinnassa. Teiden kunto -50 luku versus 2000 luku on parantunut, joskin tällä hetkellä täytyy

puhua osin teiden huonosta kunnosta. Meidän kaikkien etenkin pikkuteillä tulisikin kunnioittaa näitä vastaan tulevia jättiläisiä, joiden kokonaismassa on 76 tonnia.

Erkki Nurmi toivookin, että tielle asetetut varoituskolmiot otettaisiin huomioon. Pikkutietä tuleva tukkirekka ei pääse ohi jos tien reunaan on pysäköitynä vaikkapa marjastajan tai sienestäjän auto. Samoin kolmio voi varoittaa kuormauksen teosta mutkaisella, kapealla tiellä. Yritys operoi kolmella autolla, 2 Volvoa ja 1 Scania.

Omat pojat ovat mukana toiminnassa. Hyvien työntekijöiden saamisen kannalta Nurmi näkee etuna paikallisen Tredun metsäopiskelijoiden työharjoittelun, josta on auennut työpaikka muutamalle heidänkin kuljettajalle.

Yhteistyökumppani on ollut pitkään Metsä Group, sopimukset tehdään n. 4 vuodeksi ja tarkistellaan vuosittain. Nurmi sanoo autoilijat huomioitavan hyvin. Ns. kotialue on lähinnä Pirkanmaan pohjoispuoli josta ajetaan 100-200 km säteellä. Äänekoski, Suolahti, Vilppula, Kaskinen, Rauma, Merikarvia, Parkano(junaan) ovat kohteet joihin puuta viedään tällä hetkellä. Tyhjänä ajetaan mahdollisimman vähän, jos viedään kuitukuorma Äänekoskelle otetaan paluumatkalle esim. kuusi-tukkeja ja jätetään Vilppulaan. Logistiikka toimii, niin kuin pitääkin. Mainittakoon että lastissa oleva yhdistelmä kuluttaa noin 70 litraa polttoainetta sadalla eli keskustelu ns. ammattidieselistä ei ole turhaa. Viikon ajolista saadaan suoraan Metsä Groupilta ja ajojärjestelyt hoitaa poika Timo Nurmi ajotöiden ohella. Lisäksi on ”laatikko” mistä kuskit saavat ottaa lisäkuormia tarvittaessa.

Autot ovat ajossa kahdessa vuorossa, 5 päivää ja 4 yötä. Autot ei lähdekään yleensä aamulla kotihallilta vaan kuljettajan vaihto tehdään ”lennossa”, kuskit ovat yhteydessä toisiinsa ja sopivat keskenään missä vaihto tehdään. Autot palaavat hallille yleensä vasta viikonlopuksi. Äänekoskella on 2 tunnin aikaikkuna jolloin kuorma on vietävä, Rauma tämän suhteen vielä avoin, muissa paikoissa ei ole aikarajoitusta.

Kuljettaja on yksin liikkeellä ja hoitaa myös kuormauksen nykyaikaisella

puutavarano-
sturilla. Kuorman tekoon kuluu 30-45 min.
paikasta riippuen. Laani tulee olla tyhjä puista 100 pv kuluessa.
Autojen säännölliset huollot tehdään merkkikorjaamolla ja autojen
tankkaukset matkan varrella. Peräkärriä huolletaan yleensä kotihallilla.
Autot pyritään uusimaan neljän vuoden välein ja silloin kilometrejä on
jo kertynyt noin 800.000.
Nurmi ottaa myöskin kuljettajien toiveet ja ehdotukset huomioon,
näin yhteistyö toimii parhaiten kiteyttää Erkki Nurmi.
Teksti Marja Lähteenmäki, Tasemon hallituksen jäsen
Kuvat Tiina Nurmi

ESITTELY TASEMON JÄSENLEHTEEN

Terveiset TaSeMon
jäsenille!

Minut valittiin TaSeMon
hallitukseen keväällä 2022
ja ohessa perinteisiin
kuuluva esittely itsestäni.
Olen maalta lähtöisin,
maatilan poika
Pirkanmaalta. Kotonamme
oli karjaa laidasta laitaan ja
isäni sairastuttua, hoidin
koulun ohella alle 15
kesäisenä kahdella Super
Majorilla pääosin maatilan
kaikki konetyöt, äitini
hoitaessa karjaan liittyvät
navettatyöt. Talo ja muut
lämmitettävät tilat

lämmitettiin puulla joten kohtalaisen iso urakka oli talvisin kerätä , ajaa ja pilkkoa polttopuut seuraavaa talvea varten. Kansakoulussakin oli pönttöuunilämmitys ja ulkovessat vielä siihen aikaan, oppikoulussa sentään oli jo siirrytty sisävessoihin ja keskuslämmitykseen. Maalla matkat olivat pitkiä ja ostinkin ensimmäisen moponi 9- vuotiaana räkkitikuista (= aurausteikki) tienaa milläni rahoilla. Sillä tulikin tehtyä muistorikkaita ,joskin talviaikoina kylmänpuoleisia matkoja .Metsä- ja peltotienesteillä hankittiin sitten aikoinaan moottoripyörä ja autokin lopulta ensin yhdessä siskon kanssa kun ajokortti tuli mahdolliseksi .Maatalouden muuttuminen alkoi jo 1980-luvulla ja itsekin viljelyn ohella lähdin aikoinaan leveämmän leivän perässä opiskelemaan Tampereelle .Naapurin isäntä joka oli sodat käynyt ja perinteinen maanviljelijä sanoikin että sinäkin kuulemma lähdet sitten sinne ”valkokaulusköyhälistön” joukkoon .Tarkoittiko hän henkistä vai taloudellista köyhyyttä ,näin jälkikäteen itsekin viisaampana , uskoisin että jälkimmäistä. Valmistumiseni jälkeen lopetimme aika pian karjanpidon ja siirryin viljan viljelyyn ja panostimme metsien aktiiviseen hyödyntämiseen. Maalla on sanonta, että isännän pitäisi antaa tila paremmassa kunnossa seuraajalle ja olen sitä yrittänyt pitää itsellekin

ohjenuorana. Sekä pelto – että metsäpinta-ala ovat suurin piirtein kolminkertaistuneet lähtötilanteesta. Pellot ovat nykyisin vuokrattuna pääosin ja seuraavat jatkajatkijat ovat jo työelämässä ja viimeinenkin opiskelujen loppusuoralla. Maa- tai metsätaloudesta pääelantonaan saavia heistä ei ole tulossa mutta uskoisin että aktiivisesti metsätalouteen panostavia kyllä.

Olen aina pyrkinyt ajamaan aktiivisesti metsänomistajien etuja ja ajatukseni siihen suuntaan ovat vain vuosien saatossa edelleen vahvistuneet. Vaikutan myös erään pankin hallituksessa, olen kotipaikkani MTK:n jäsen ja metsästysseuramme johtokunnassa. Lisäksi kuulun Metsästäjäliiton luottamustehtävään ja tärkein mielestäni metsäsasioissa on Pirkanmaan MHY:n hallituksen jäsenyys. Kilpailutankin jokaisen myymäni puun puolueettoman toimijan eli MHY:n kautta. Päätehtäväni kaikissa em. luottamustoimissa on että isäntä ja/tai emäntä voivat itse päättää miten heidän metsäänsä hoidetaan. Tällä hetkellä tapetilla oleva metsien käyttöön liittyvä uhka joka perustuu niiden jonkinasteiseen ennallistamiseen, vaatii nyt metsänomistajilta voimakasta edunvalvontaa lähitulevaisuudessa. Toiminta EU:n, jopa joidenkin puolueidemme politikoiden ja meppien taholta on jotain sellaista jota maalaisjärjellä varustettu ei voi ymmärtää. Jokainen, joka on käynyt Suomen rajojen ulkopuolella, näkee että täällä asiat on hoidettu hyvin ja meidän vaikutusmahdollisuutemme isossa kuvassa ovat rajalliset.

Päätyöni olen tehnyt pääosin energiaa tuottavien laitteiden parissa, 35 vuotta tuli täyteen kesällä. Aloitin valmistumiseni jälkeen Nokian Renkailla kunnossapitoinsinöörinä mutta silloin oli sillä puolella ennen kännykkäaikaa huonot ajat ja siirryinkin energialaitteiden myynnin pariin. Päätyöni on vesiturpiinien myynti, käsittäen kaikki niihin liittyvät osa-alueet. Sivutyönäni on kuitenkin aina ollut vahvasti maahan ja metsään liittyvät työt. Voin sanoa, että työ on myös harrastukseni ja nykyisin aikaa niiden lisäksi ei jää muuhun kuin hirvieläinten metsästykseseen syksyisin.

Yksi syy miksi suostuin tähänkin luottamustehtävään oli että voisin olla osana ketjussa jossa osaisimme laajasti arvostaa metsiämme, kotimaista ruoan tuotantoketjuamme, niihin pitkälti liittyvää nykyistä hyvinvointiamme ja elintasoamme ... kriisiaikoina joita toivottavasti emme näkisi , ne ovat

elintärkeitä ja onkin viisautta pitää niistä hyvää huolta ja varautua kaikkiin niitä uhkaaviin tekijöihin .Metsäisin terveisin Timo Mäkelä

Metsän moninaiskäyttöä

Auton ovi läiskähti kiinni metsäautotien päässä. Vihdoinkin sain lähdetyksi hetkeksi metsän rauhaan. Väsymys painoi hartiani lyttyyn, polvet vielä koudumpaan, kävelyni oli kuin 90-vuotiaan raahustamista. Vasemman jalan pattipolvea pakotti, äskettäin otettu särkypilleri helpotti vähän. Juuri sen verran, että sain lähdetyksi metsäretkelle.

Suru ja stressi painoivat mieltäni, itkettikin välillä. Olin käsitellyt asiaa jo satoja kertoja etukäteen ja väistämättömän asian hyväksyminen oli jo hyvällä alulla. Mutta suru ja itku eivät kysy lupaa tulemiseensa. Sen takia halusin päästä metsään. Siellä olin ennenkin surrut suruni, ilakoinut iloni ja laulanutkin, ainakin hyräillyt honkien humistessa taustalla. Metsän rauhaan, tuulen suhinaan ja syysmetsän tuhansiin tuoksuihin olin tottunut luottamaan. Eivät olleet pettäneet minua koskaan.

Kävelin hissukseen polkua ylämäkeen. Metsälenkki oli tullut läheiseksi vuosikymmenten aikana. Se oli tullut tärkeäksi omalle sielulle, mielelle ja ajatuksille. Myös fyysiselle olomuodolle, mutta se ei ollut fokukseni tälläkään kerralla. Metsäpolku oli ehkä puolentoista kilometrin pituinen lenkki kiemurrellen isieni mailla. Oma isäni ei ollut omistanut metsästä puutakaan, veljensä ja isänsä olivat ja sitä edelliset suvut. Tätä osaa metsästä ei oltu myllätty Moto-kone hirviöillä. Onneksi metsänhoito oli hoidettu hevosella ja pienetraktoreilla ennen vanhaan. Se teki tästä metsäpolusta minulle ainutlaatuisen, herkän ja kosketusta välittävän. Muuten en ota kantaa metsänhoidon kehitykseen, siihen lienee syynsä, joihin ei tietämykseni ole riittävää.

Metsän huminassa kuuluu edellisen sukupolven ääni!

Maantieltä kauempaa kaikuivat autojen äänet, traktorin pörinät ja joutsenten huuto läheiseltä järveltä. Täällä metsän sisällä säksättävät sirkat, lirkuttivat linnut, havisivat haavat ja humisivat hongat. Tällaisessa hänelle oikeassa metsässä kasvoi joka sortin sekapuita, varpujen valikoimaa, sammalmättäitä, saniaispuskia, leppälehtoja, katkenneita kantoja, kaarevia kallioita ja kiirettömiä kiviä.

Ennen lähikylästämme kuului lehmän ammuntaa, kukkojen kiekumista, puimakoneen puksutusta ja mopopoikien pärinää. Nykyisin nämä äänet ovat vaihtuneet tukkirekkojen jylinään, ruohonleikkureiden yskimiseen ja raivaussahan rätinään. Tämä viimeksi mainittu ääni on minulle rasittavin perjantai-illan riesa, kun mökkiläiset saapuvat naapurustoon. Että, sen mökin

reunaruohot on raiskattava sillä äänekkäällä rakkineella, onhan se reunaruoho jo koko viikon siinä kasvanutkin! Muutoin mökkiläisistä ei ole ollut minulle minkäänlaista haittaa elämäni piirissä.

Metsäpolkua edetessäni tulen yhteen reitin kriittisistä pisteistä. On pakko istahtaa taas sille samalle kivelle, kuten aina. Näky silmiäni edessä ei ole kaunis, mutta vuosikymmenten aikana olen siihen jo tottunut.

Edessäni on ruma romukasa. Röykkiö sammaloituneita metalliromuja kasvuston keskellä. Muistuttivat edesmenneestä sedästäni, jolla oli paja ja verstaas lähtien noolla, omilla maillansa. Setä oli kärrännyt metalliromut 50-luvulta lähtien aina 90-luvulle saakka tänne metsään ”piiloon”. Se oli sitä jätehuoltoa siihen aikaan, lienee ollut melko yleinen tapa maaseudulla, ainakin syrjäkylillä. Poissa silmistä, poissa mielistä.

Olin käynyt täällä leikkimässä 60-luvulla kylän poikien kanssa lähinnä romuläjän reunassa olevassa autoraadossa, oli luultavasti jonkun Mosse-vainaa. Näky toi kummallisen tunteen ajankulusta. Nyt kun on muutenkin luopumisen asia mielenpäällä. En ole vihainen setä-vainalle jäteongelmasta enää, vaikka olenkin itse intohimoinen kierrättäjä ja luonnon suojelija. Tämä edessä oleva näky konkretisoi minulle maailman muuttumista, tavarat turhuutta ja elämässä vanhenemisen, väsymisen ja vaivaantumisen välttämättömyyttä. Niin tavarassa kuin ihmisissä ja ajassa, ulkoisesti ja sisäisesti. Olen käsitellyt aihetta lähes aina istahtaessani samalla kivellä. Nyt näkymä antoi rauhallisen tunteen. Romukasan katseleminen tuntui turvalliselta, ei sitä vastaan tarvinnut kapinoida. Tässä näkymässä hän tunsin elämän ja ajan kulun ja luopumisen lohdun. Sen tämä edessä olevan metsäteatterin äänetön tilausnäytös minulle todisti.

Metsän aineelliset ja henkiset lahjat

Sienimetsässä kävelyäni on käynyt hitaammaksi entisen samoilun sijaan. Samaten marjastaminen. Olen nuorempana poiminut mustikoita ja puolukoita ämpärikaupalla, metsävadelmia vähän vähemmän. Sellainen metsän hyötykäyttö ei enää suju entiseen malliin, keräilyastioiden koko on pienentynyt merkittävästi. Metsäkävely on ollut aina syksyinen nautinnollinen kokemukseni, oli edelleen kävelyvammasta huolimatta, enemmän henkinen kuin aineellinen.

Kulkeminen on muuttunut polku painotteiseksi. Onneksi on vielä jokusia polkuja jäljellä, tämä polku on se kaikkein tärkein. Joka syksyinen sienisaalis tatteineen, rouskuineen ja vahveroineen on kuulunut aina syksyihini. Tälläkin kerralla silmäilin sienten perään, mutta satoa ei juuri ollut, syy lienee kesäisessä kuivuudessa. Saalistamisen sijaan metsäkävelystä on tullut tärkeä riitti, pyhä toimitus, kohtaaminen luonnon ja elämän pyhätössä, metsäkirkossa. Metsässä on rauhaannuttavaa ajatella, kokea ja hyväksyä tapahtunut. Metsäkirkko antoi voimaa ja lohtua.

Jatkoin matkaa kohti tuttua polkujen risteystä. Katselin maahan sieniä silmäillen ja huomasin laonneiden heinien piilosta polkuun painautuneena auton tai traktorin jäljet.

- Mitä ihmettä, ei täällä saa autolla kulkea, ajattelin paheksuen. Ehkä metsän omistaja on kulkenut traktorillaan, sen ajatuksen hyväksyin ja jatkoin matkaani. Sieniä ei osunut verkkokalvolle, kaikki aistit eivät olleet vielä palautuneet toimintakykyisiksi vaikuttavan metsäteatteriesityksen jälkeen. Kävelin, välillä istuskelin kiven tai kannon nokassa. Nautin tuoksuista, rapinoista, lintujen visertelyistä, tuulen henkäyksistä, neulasten ja sammalten vuoropuhelusta polun reunalla, heinän korsien ja horsmavanhusten heikosta huojumisesta. Auringon valo siivilöityi vanhojen naavakuusten välistä. Yläpuolella vilkkui sinistä taivasta pilvilampaiden reunustamana. Jatkoin hissukseen polun loppuun ja istahdin autooni. Mieleni oli rauhallinen ja tunsin olleeni kotimetsässä luonnon, ihmisen ja aikakoneen kyydissä ja kuljetettavana.

Annele Huikuri, metsän kansalainen